

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 380. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357408192/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Men Fabelen er undkommen. Den stiger først ned i det Ondes Rige og udrydder det Onde ved at give de dødbringende Skæbnegudinder Lidenskaberne i Vold. Saa er Tid og Dødelighed ophævet. «Hørret er spundet op, det Livløse er atter besjælet, det Levende vil regere.» I en almindelig Verdensbrand lider Moderen, Hjertet, Flammedøden; i Baalet gaar den tidligere Verdens Stjerne, Solen, tilgrunde og Flammen smelter isen om Arcturs Palads. Eros og Fabel drager ind deri over en ny lykkelig Jord, der udbreder sig under en ny Himmel. Fabel har fuldendt sin Sendelse; thi hun fører Eros til hans Elskede, Kongens Datter. Poesiens og Kærlighedens Rige er grundfæstet.

Grundfæstet er nu Evighedens Rige,
 en kærlig Fred afslutter alle Krige.
 Fortidens Kval er nu kun Drøm og Minde.
 Sophia ævigt Hjerternes Præstinde.

Sophia indtager samme Plads i denne forstandstørre Allegori som Beatrice i Dantes berømte Digtning.

Selve Romanens Forherligelse af en gammel Mestersanger og derigeaanem af Poesien er kun en Omskrivning af Hardenbergs egne Skæbner og Bestræbelser. Heinrich v. Ofterdingens stille Barndomshjem minder om Hardenbergs eget. En Drøm, der synes dobbelt rig paa Varsler, fordi Faderen engang som Yngling har drømt en lignende, lader ham forudane sit Digterlivs hemmelige Lykke og viser ham i Form af en vidunderlig blaa Blomst hans Maal.

Heinrich rejser med sin Moder og sammen med nogle Købmænd til Augsburg for at lære Verden at kende. Dels Rejsehændelserne, dels hans Rejsekammeraters Fortællinger beriger ham med Indtryk og befrugter de Spirer til digterisk Frembringen, der findes i hans Sjæl. Thi al deres Tale drejer sig om Poesi og Digtere; de fortæller ham Arionssagnet og Folkeæventyr, i hvilke Digtere stilles i Rang med Konger, og filosoferer overhovedet over Poesien og Kunsten, ikke som Købmænd fra Middelalderens mest barbariske Tid, men som Romantikere fra Datiden. En af dem giver f. Eks. følgende panteistiske Forklaring af Menneskets Drift til billedende Kunst: «Naturen vil selv have Nydelse af alt det kunstnerisk Formede i den, og derfor har den forvandlet sig til Mennesker. I Menneskesindet glæder den sig nu selv over sin Herlighed, udskiller det Behagelige og